

KRESLEY COLE

vihar előtti csend

ARCANA
RISING

Arkánium Krónikák 4.

finep
selection

Mikor csak
a bosszú marad.

KRESLEY COLE

vihar előtti csend

ARCANA
RISING
Arkánus Krónikák 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A CSATATÉR

A Villanás globális katasztrófát okozott, felperzselte a földet, és elpárologtatta a nedvességet. A növények és az állatok nagy része elpusztult. Az egész emberiséget megtizedelte, de a nőket különösen. Több hónapos szárazság után eleredt az eső – és abba sem hagyta, az első hózáporokig. A Nap nem kel fel, a világ állandó sötétségbe borult. Pestis pusztít.

AKADÁLYOK

A milíciák egyesülnek, hogy megerősítsék a hatalmukat. A rabszolgotartók és a kannibálok új áldozatokra vadásznak. Mindenki minél több nőt akar elkapni. Zsákosok – a Villanáskor teremtett fertőző élőhalottak – barangolnak az éjszakában vérre szomjazva.

ELLENSÉGEK

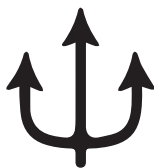
Az Arkánumok. Minden sötét korban megszületik huszonkét, természetfeletti erővel bíró fiatal, akiknek sorsa, hogy összecsapjanak egy élet-re-halálra folyó játszmaiban. A győztes jussa halhatatlanság a következő játszmaig, az elesettek reinkarnálódnak. Történeteinket a tarot-kártya Nagy Arkánum lapjai örökítik meg. Én vagyok a Császárnő; most is játszunk. Célpontom: Richter, a Császár, aki lemészárolt egy sereget, valamint talán Selenát, a szövetségesemet és Jacket, az első szerelmemet.

FEGYVERTÁR

A játékszabályok ismerete segít életben maradnom. A nagyanyám egy Tarasova, a tarot egyik Bölcse, általa kibontakozhatnak a császárnői képességeim: az öngyógyítás, minden gyökerező és virágzó irányítása, a tövistornádó és a mérgek.

Mindent be kell vetnem a Császár ellen. De a legyőzéséhez mindenre elszánt gyilkosok – zsványok, banyák, lovagok és harcosok – szövetségére lesz szükségem...

382 NAPPAL A VILLANÁS UTÁN

A HALÁL EGYRE MESSZEBB VONSZOLT JACKTŐL. Nyílegyenes karral, szétterpesztett ujjakkal nyújtóztam a fortyogó látató felé.

– Nem halhatott meg – zokogtam. – Az nem lehet! Nem, nem, *NEEEEM!*

– Követni akarod a halandót? – szegezte nekem Aric. – Előbb bosszuld meg! A Császár gúnyt űz a fájdalomdából.

Én is hallottam azt a rohadékot a fejemben. Nevetett.

Szinte kirobbant belőlem a vörös boszorkány, akkora erővel, amit *képtelenség* féken tartani.

– Ezért *MEGFIZETSZ!* – visítottam.

A Császár csak nevetett és nevetett, a Halál pedig a fülembe sutogott.

– Nálam van a nagymamád, *sievā*. Ő az ajándék, amiről beszéltem. Megtanítjuk neked, hogyan ölheted meg a Császárt, és megbosszulhatod Deveaux-t.

– Hát nem érted? Jack nem halt meg! – üvöltöttem újra és újra.
– Jack él!

Csaknem eszemet vesztettem, mégis észrevettem valamit odafent az égen. Leesett az állam a döbbenettől.

Ez a valóság? Vagy csak képzelődöm? Mielőtt lecsapott volna a felledés, hatalmas víztömeg magasodott felénk, és megindult a lángtenger irányába.

Circe szökőárja. Egy felhőkarcolónál is magasabb. *Borzalom a mélységből!*

Rettegjetek előttem!

A fejemben Circe és Richter hívásai visszhangoztak, visszarántottak a homályból.

– Gyere! – Aric a karjába kapott, és a nyakába szedte a lábát. – Ha az áradat eléri a tűztengert...

Már nem dacoltam vele; életben kellett maradnom, máskülönben hogyan változtathatnám sikollyá Richter kacaját?

Aric éleset füttyentett; nyihogás felelt. Thanatosz. Aric szilárdan tartott, a nyeregre pattant, és eszelős vágára sarkantyúzta a csatolovat.

Jóformán előrebucskáztunk a lejtőn – hátrahagytuk az én döglődő paripám megcsonkított testét –, majd fel a következő emelkedőre.

Hátralestem Aric válla felett, a szökőár Richter látatava fölé magasodott.

A fújtató Aric nyaktörő tempóra kényszerítette Thanatoszt. Fel a következő hegyre. Le a túloldalán...

Circe lecsapott.

Egy gigászi fenevad szisszenése. Egy atombomba durranása. A lökéshullám hevétől kivérzett a fülem. A Villanás dörrenése ehhez képest suttogás volt.

Fokozódó forróság. Megingott a világ, ahogy a perzselő gőzfelhő a nyomunkba eredt. *DURR!* Leborotválta az imént hátrahagyott hegy csúcsát. Csak úgy záporoztak körülöttünk a sziklák, ahogy alábuk-tunk a következő völgybe. De nem fékeztünk.

– Mindjárt itt az ár – recsegte Aric.

A víztömeg súlyától rengett a föld. Csak úgy bömbölt a közelgő özönvíz.

– *Aric!*

A lehető legmesszebbre és minél magasabban keresett menedéket.

– Kapaszkodj! – Magához szorított, majd lehuppant Thanatoszról, aki folytatta a vágat. Aric a környező hegyek legmagasabbikán készült fel a csapásra. Fémkesztyűjét a koloncok közé ékelte, a másik karját körém fonta.

Találkozott a pillantásunk.

– *Sosem engedlek el!* – bömbölte. Mindketten nagy levegőt vettünk.

Ránk zúdult a fortyogó víztömeg. Erőteljes csapása letépett a mellkasáról, de ő elcsípett, marka a felkaromra feszült.

A Halál szorítása. Az özönvíz istentelen ereje. A fuldokló sikolyom...

Aric tényleg nem eresztett.

A karom... csúszott ki.

Elszakadtunk.

383 (VAGY 384?) NAPPAL A VILLANÁS UTÁN

Meddig cipelhetett a kíméletlen sodrás?

Éjt nappallá, nappalt éjjé téve. Gyógyulás nélkül. Az egyik vállam helyén tépett csonk, a bőröm cafrangokban. Eltört a kulcscsontom, az arcom, az orrom, a bordáim megrepedtek, a bőröm vöröslött.

Eső csépett, a havat elfeledtem. A záporba pislogtam, csak úgy cikáztak a hegycsúcsok... a régmúlt felhőkarcolói... Dacoltam a kábulattal.

Hol bujkálsz, Aric?

Túlélte? Vagy odaveszett, mint Jack?

Nem, Aric semmiképp. Hiszen ő a Végtelen Lovag! Sebezhetetlen!

De ha ő hisz *engem* halottnak? Talán csak egy hajszál választja el tőle. Akkor mindenképp megnyerné a játszmát, és végtelen éjeken át várná, hogy viszontláthasson.

Kábulat. Forgás... egy örvényben? Elkapott egy víztölcsér!

Circe, miért játszadozol velem?

Talán azért, mert a régi játékokban elárultam és megöltem?

Pörgés, forgás... akár egy golyó a rulettkerékben. Túl erős a tölcser!

– F... fejezd be végre, Circe!

Felfordult a gyomrom. Levegőért kaptam, mire víz áradt a számba, kis híján megfulladtam.

Süllyedek?

Süllyedek!

A tudóm levegőt követelt. A merev lábam megrándult. Lihegve törtem át a víztükröt.

Rikoltozás.

Hunyorogtam. Az örvény zsákosokat is elcsípett! A túloldalán négy zombiszerű teremtmény pörgött velem együtt. Petyhüdt bőrük csillogott, cafatokban mállott a húsuk. Szemük krétafehér – és tele éhséggel.

Szűkült a kör. Felsikoltottam, mikor mohó kezük csak hajszál híján hibázta el az arcomat. Felém kaffogtak, alig várták, hogy belém marjanak.

És a vérem vegyék.

Annak idején azt hittük, bármilyen folyadékkal beérik. Körülöt-
tünk víz mindenfelé, de nekik csak az kellett, ami bennem volt.

Vérszomj.

Készen álltam a halálra. De a zsákoslétre...

Az örvény mind sebesebben pörgött. Közelebb sodort hozzájuk.
Egyre közelebb... Egyikük elcsípte a kabátom!

Egy rúgással kiszabadultam a markából. A következő kanyar lesz
az utolsó...

Szét sodródottunk, az örvényből kifogyott a lendület. Hogyan?
Az áramlat egy templomtorony felé sodort minket, amit körbeölt
a víz. Túlélők, három férfi kapaszkodott a toronyba. A kongás felver-
te az éjt. A zsákosok jobbról kerültek meg; én bal felől, a megmaradt
kezem az épület után nyúlt.

Nem érem el!

Az egyik túlélő kezét nyújtott. Sikoltoztam, a karmaim árkot váj-
tak a palatetőbe.

Lebegés. A sodrás idővel újra erőre kapott. Hegy magasodott.
Az áramlat nem vált ketté, helyette makacsul száguldott velem to-
ronyiránt. Talán az oldalához csap?

Kiguvadt a szemem, mikor megláttam, ahogy a folyó alábukik –
egy alagútba. Egyenesen arra tartottam!

Egy szempillantás múlva elnyelt a koromsötét. Feketeség, min-
denfelé.

Nem látok, nem látok!

Egy rúgással a felszínen maradtam. Hogy lélegezzek... és halljak.

Rikoltozás visszhangzott az alagútban. Hiába kapkodtam a fejem,
nem találtam a forrását. Uszadék csépelte. Érintések a lábamon. Zsá-
kosok kerültek alá? Nyöszörögtem a gondolatra.

Beleütköztem valami lebegőbe. Egy kiáltással megragadtam a megmaradt karommal. Kitartottam, bukdácsoltam, akár egy borosdugó. Annyira elszibbadt a bőröm, hogy azt sem tudtam, mi mentett meg.

A feketeséget homály vette át, újra eső kopogott a fejemen. Kijutottam az alagútból!

A tutajomra pislogtam. Aztán még egyszer. Halálfej-tetoválás? Felpüffedt has? Egy fej- és végtag nélküli tetembe kapaszkodtam.

Egy sikollyal arrébb löktem, de úgy tűnt, a nyomomba ered. Rajta tartottam a szemem, miközben érzésre napokon át mellettem lebegett...

Kemény tárgyba ütköztem. Fém mart a bőrömben. A nyakam nyújtogattam: egy adótorony! Az áramlat a felépítményhez préselt, odaszegezte a hátam és a karom.

Hiába próbálkoztam. Akár egy feltűzött bogár. Az ingadozó torony nyöszörgött a hullámveréstől.

Csak úgy suhantak felém a zsákosok. Tehetetlen voltam, ezüsttálcán kínáltam magam. Ha élőholtá tesznek, vajon örökké fogok lebegni?

Talán ez a nyertes taktika. Egy Arkánus, aki sosem hal meg igazán.

Az eszelős babaszemű zsákosok felém kapálóztak. Az áradat ezúttal megmentett, avarként sodorta el őket.

Erre! Istenem, egy *ház* robogott felém. Fellobbant az életösztröm; vicsorogva sikerült a torony felé fordulnom. Fél kézzel másztam a tűzlétrát.

Elképzeltem, ahogy Jack ép bőrrel mászik ki a látatóból. Mindketten elérjük a csúcst. Odafent vár rám, az erős kezével és a szív-döglesztő mosolyával.

Hiányoztál, bábé.

Még egy fok. Az emlékek pezsegtek, mint Circe tajtékja. Kínzó mardosással a keblemben idéztem fel az utolsó szóváltásunkat Jackkel. Együtt gyönyörködtünk a hóban. A hulló fehérség kicsiny pelyheiben.

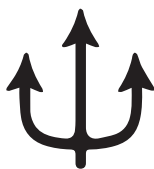
Még egy fok. A ház fölém tornyosult...

Centikre került el az ingatag tornyot. Legközelebb nem lesz ilyen szerencsém.

Szerencse? A szélbe nevettem.

A torony szélfúttá tetején a létrára fontam a karom, és zokogásig kacagtam.

Jack halott.

TALÁN 385 NAPPAL A VILLANÁS UTÁN

TESS.

Felpattant a szemem, remegő karom a létrafokra feszült. Tess képes visszamenni az időben!

Jack talán meghalt. De lehet, hogy nem végleg.

Annak idején idő-visszafordítással mentettük meg a szeme világát; talán az életét is megmenthetjük! Akárcsak Selenáét. Megmenthetnénk az összes Déset, Jack seregét. Csak elérjem Tesst...

Néhány napja hagyta el az Arkánum-erődöt Gabriel és Joules társaságában. Ha tudomást szereznek a támadásról, visszajönnek.

Vissza kell jutnom oda. De hogyan? Azt sem tudtam, én hol vagyok, nemhogy az erőd! Talán Tennessee északi része? Vagy Kentucky felé?

A vihar alábbhagyott, elcsitult a szél, időközben a víz is legfeljebb néhány láb mélyre apadt. Más szóval úgy száz láb magasban himbálóztam.

Körülnéztem a torony magasában. Bal felől köves dombocskák. Jobbomon egy város maradványainak ködös körvonalai. Ott kideríthetem, hová keveredtem.

Felbuzdultam, a céltudatosság szikrája lobbant bennem. Végre gyógyerő pezsdült a csonka karomban, a megpörkölt bőröm is javulni kezdett. Mintái reflektorként izzottak, szétkergették a sötétséget.

Fél kézzel indultam meg lefelé. Elmerevedtek az izmaim. Minden fogás után a toronynak kellett dőlnöm, nehogy elveszítsem az egyensúlyom, miközben kínos óvatossággal lefelé léptem. Csigalassan.

Pedig minden pillanat számított, ami eltelt a mézszárlás óta. Visszautazáskor Tess az életerejével fizetett a másodpercekért; kis híján belehalt, mikor bő tizenegy percet visszatekertettem. A karmom a karjába mélyedt, miközben önmaga árnyékává satnyult, kihullott a haja, kitüremkedtek a csontjai.

Mennyi idő telt el a Császár támadása óta? Talán órákat, netán napokat töltöttem eszméletlenül. Milyen messzire sodorhatott az ár?

Miért nem ölt meg Circe? Teszek rá. *Csak Tess kell.*

Ezúttal nem érhetem be néhány perccel. De talán edzhetem, míg kiteljesedik a képessége, és megbirkózik azzal, amit kivesz belőle.

De mi lesz, ha napokat tesz semmivé, és egy hajszállal mégis lemaradunk Jackről? A visszautazásnál meg kell előznünk a Császár csapását! Rávehetnénk Circe-t, hogy támadja meg hamarabb!

Elhúztam a szám. A fejemben hallottam Richter gonosz kacaját... nemcsak Circe áradata előtt, de *utána* is. Hogyan élhette túl? Richter talán sebezhetetlen, hogy a Főpapnő sem bírta el vele?

Ne rágódj ezen. Még ne! Egy régi játszma során Aric végzett a Császárral, azaz ismerte Richter gyenge pontját. A nagyanyám ugyancsak a tudás bőségszaruja lesz. Aricnak hála életben van, a kastélya biztonságában.

A segítségükkel kideríthetem, hogyan pusztítsam el Richtert.
Egyelőre elég, ha megtalálom Tesst.

Fogytán az idő. Ketyeg az óra.

Kész időpocsékolás ennyit bajlódni a fokokkal.

Egy sóhajjal behunytam a szemem, aztán ernyedten hátradőltem,
a gravitációra bíztam magam.

Zuhantam...

Becsapódtam...

Kín!

Vasrúd mélyedt az oldalamba.

Basszus, basszus! Csak semmi pánik...

Erőnek erejével megvizsgáltam a sebet. Mélyebbre számítottam,
de akkor is, felnyársaltam magam egy betonacélra.

Nincs időm erre!

Fogszikorgatva kapkodtam a levegőt, majd kinyomtam magam.
Pokoli kint álltam ki minden egyes centiért, mire kiszabadultam. Té-
tován feltápáskodtam, alig álltam a lábamon. Remegő lábam maka-
csul tiltakozott. Minden szusszanásért megszenvedtem.

De minden lépés közelebb vitt Jackhez.

Megtettem az elsőt. Majd a másodikat. Ezt követte a harmadik,
végül iszapos vízben gázolva megindultam a város felé. Hordalékot
kerülgettem – és a vihar romjai alatt rekedt, félig elsüllyedt zsákoso-
kat.

Hajszál híján én is így jártam. Kis híján belém martak az élőhol-
tak! Nem csoda, hogy Aric olyan dacosan fogott.

Aric, hol lehetsz?

Nem felelt a telepatikus hívásomra. Az egész Arkánium hallgatott.

Menet közben zsákosok kaffogtak felém. Sokat láttam, de vajon
hányat nem? Mi lesz, ha rálépek az egyikre? Egy zsáknára?

Összpontosíts!

Az én helyemben Jack hideg fejjel végiggondolná a teendőket. Minden azon állt vagy bukott, hogy a lehető leggyorsabban elérjem Tess-t.

Mikor Aric elragadott a Sötét Rítusok Urának bányájából, halott-nak hittem Jacket, és a bosszúnak szenteltem magam. De ezúttal egyszerűen képtelen voltam elhinni, hogy elment.

Ide-oda kaptam a fejem, nyomot kerestem, amiből rájöhetek, hová keveredtem. Tántorgás közben készletek lebegtek tova mellettem – étel, vizespalackok. Mikor Jackkel utaztam, két kézzel kaptam volna utánuk, de túlélőzsák nélkül hová tehetném őket?

A karommal együtt az is odalett.

Jack oktatása elevenen élt bennem: túlélőfelszerelés nélkül nekem annyi. Sosem mentem meg, ha fűbe harapok, mielőtt Tess nyomára bukkannék. Így magamhoz vettem egy kósza csalidobozt, amiben svájci bicska fogadott. Kezdetnek megteszi. A kabátzsebembe dugtam.

Csakhogy az nem volt üres.

Felsikkantottam. A vörös szalag! Amit az előző életemben, a Villanás előtti éjszakán nyúlt le tőlem. Amit megóvott, és több mint egy éve magánál tartott. Abban egyeztünk meg, hogy akkor adom vissza, ha kétségkívül őt választom, és készen állok a közös életre.

Így is terveztem.

Ám Jack... meghalt.

De nem *végleg*.

Más is várt a zsebemben... A levele! Kikaptam. Tehetetlenül néztem, ahogy az ázott papír szétmállik a reszkető kezemben. Arra bátorított benne, hogy tartsak Arickal, éljek az UV-lámpák, az élelem és a biztonság ölén.

Mert szeretlek, írta akkor. Ennél nagylelkűbb dolgot talán sosem tettem. És a nagylelkűség pokolian fáj.

Miért nem vallottam neki soha szerelmet? Hónapokon át az életem része volt, de ez mindig elmaradt.

Nem gyászoltam a levelet, mivel vissza fogok menni az időben. Mintha sosem veszett volna oda. Visszadugtam a szalagot a zsebembe. Egy nap visszaadom neki, isten engem úgy segítjen! Felhorgadó eltökéltséggel mentem tovább.

Végül téglapületek csoportjához értem – a Villanás tűzviharát csak ezek úszták meg. Középre sántikáltam. Kétségkívül a főterre értem, ahol személtrepte lovas szobor állt. Mi ez a rajongás az átkozott lovas szobrokért?

A mintáim fényénél elolvastam az emléktáblát: GREEN HILLS, INDIANA.

Megnyílt alattam a föld. Kihunytak a rajzolataim. *Indiana??*

Államokra az erődítő! Egy hétbe telhet, mire elérem Tesst – *ha* talállok fuvart, üzemanyagot és útbaigazítást.

Fátyolos szemmel rogytam az emlékműnek.

A sírás időpocsékolás, Evie!

Ketyeg az átkozott óra!

Ázott ruhaujjammal megtöröltem az arcom, és felszegtem az állam. Még állt a tervem. Megkeresem Tesst, aztán nem nyugszom, míg vissza nem fordítja az időt – hónapokkal. Évekkel! Rohadt élet, irány a Villanás előtt, hogy megmentsem anyát és Melt!

Az első lépés egy jármű az útra. A második az üzemanyag. A harmadik az útbaigazítás.

Küldetéstudat. Akárcsak Lark a szívós makacsságával. Erő kell, és kitartás. Szemellenzős lónak képzeltem magam, aki csak az utat látja,

semmi mást. Minden más várhat. Elásom a gyászom, és elpusztítok mindent, ami a küldetésem útjába áll.

Jármű.

Üzemanyag.

Útbaigazítás.

A város körül kétségkívül minden jármű elsüllyedt, megfeneklett vagy elúszott. El kell hagynom az árteret. Magaslat kell. A dombtság felé fordultam.

Futás.

A sérült oldalamat szorongatva dacoltam a vízzel, a puszta akarat-erő hajtotta a lábam.

Meg sem álltam, míg ki nem tocsogtam az apadó áradatból. Felfelé, a köves dombok sora felé tartottam. Út kígyózott közöttük. Követtem.

Megbicsaklott a zsibbadt lábam. Előredőltem; csak egy kézzel fékezhettem. Kőlapon csattantam.

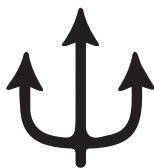
Ketyeg az óra.

Feltápaszkodtam. Vért köptem.

Szemellenzőt!

Futás!

TALÁN 389 NAPPAL A VILLANÁS UTÁN

WHO LET THE DOGS OUT? WHO? WHO? WHO?

Fagyos szél ide, szitáló eső oda, együtt sem bírtak el a domb túoldalán bömbölő zenével.

Talán megzakkantam, és rám tört egy – hogy is hívták a dilidokik? – audiohallucináció. Esélyes. Napok óta nem aludtam. És nem lassítottam.

Irány Tess. Irány Tess. Irány Tess.

A mintáim a küldetéstudatom dacára elhalványultak, a képességeim bedöglöttek. Kínosan lassan gyógyultam – a karom csak néhány centit nőtt, az oldalamon makacsul tátongott a seb. A törött csontjaimnak sem akaródzott összeforni. Lassan legyűrt a kimerültség.

De az elmém kitartott. Korbáccsal nógatta a testem, ami engedelmeskedett. A szalag ereklyeként hajtott előre.

Aric szerint még csak az erőm felszínét kapargattam. Megragadtam mindent – bármit –, ami csak az utamba akadt. Felidéztem,

hogy a fáradhatatlan Demeter az egész földet felperzselte a lánya nyomában. Ugyanilyen állhatatosan eredeek én is Tess nyomába.

A zene felé rohantam. Ami embereket jelentett. Akik kiszipolyozható áldozatokat.

Az utóbbi napok során a rosszfiúk, a fekete kalaposok közé álltam, minden utamba akadó túlélőt megfenyegettem (noha csupán egy satnya kacsot villanthattam).

Van térképed? Akkor elveszem.

Étel? Ide vele.

Szép hátizsák. Már az enyém.

Ha életben akarok maradni Jack, Aric – és persze Richter – kedvéért, akkor a sötétség egyik szörnyévé kell válnom.

Fekete kalaposként sokkal jobban megértettem a zsákosok, a kanibálok és a milíciák működését.

Mindig keresd az embereket; az emberek zsákmányt jelentenek.

Tettem rá, hogy ezzel tehetetlenségre vagy éhhalálra ítélek másokat. Mondtam is nekik, hogy ketyeg az óra, ez meg sem fog történni. Elvégre vissza fogom fordítani az időt.

Az orzásnak hála kapucnis poncsót húzhattam a kabátomra, és ujjatlan kesztyűt is szereztem. Hátamon jócskán megpakolt túlélőzsák: napokra elegendő fejadagok, egy kés, fényrudak és só a zsákosok ellen...

Nekivágtam a dombnak, magányos kezem a latyakba mélyedt, miközben csermelyekkel dacoltam.

– Ott vagy, Circe? – mondtam két lihegés között.

A legendákba illő összecsapásukon rágódva egyre határozottabban felismertem, hogy az árvíz a Császár elleni támadása akaratlan következménye lehetett.

Míg a szökőárat gyilkos jelenléttel itatta át, az árvíz heves volt ugyan, de... élettelen.

Nehezére eshetett kordában tartani egy ekkora hullámot. Hiszen az ördögbe már, kis híján én is megmérgeztem Jacket! Tess pedig majdnem belehalt a képességébe.

Miután elhatároztam, hogy Circe nem tört az életemre, minden pocsolóyában őt szólongattam. Bármilyen víztükrön át lát és hall. Tudnia kell, hol lehet Aric.

Nem felelt. És nem csak ő. Egyetlen telepatikus Arkánium-hívást sem hallottam. Noha esélyes, hogy egy helyben toporgok, de ha mégsem, messzire juthattam. Mégsem kerültem Arkánium közelébe?

A fenébe már, hiszen vonzzuk egymást!

Újra próbálkoztam. *Aric? Tess? Gabriel? Joules?*

Senki. Még Matthew hívása is felmerült bennem – bár ő tette lehetővé az irtást.

Mégis ő tájékoztatott Tess időutazásáról. „Olykor a világ visszafelé forog. Néha a harcok is. *A karusszel* azt jelenti, *kis harc.*”

Talán ez nem több Tess elképzelhetetlen erejének feszegetésénél? Végig tudhatta, hogy visszahozom Jacket! Matthew mindig efféléket művelt.

Újra szólongattam. Ezúttal is hiába.

Futás közben az aggályaim áttörték a makacsságom vértjét. Hiszen még Aric, a rádióhullámok királya sem felelt a hívásomra. Talán megsérült? Talán a Császár sikeresen megkerülte Circe-t, és továbbnyomult? Biztosan megérezném egy Arkánium halálát.

Összpontosíts, Evie! Minden perc számít. Ketyeg az óra!

Elértem a tetőt, és összehúztam a kiszáradt szemem. Alattam ködtakaró lepte a völgyet. Nem messze, a fenéken tompa fények ragyogtak. Arról szólt a zene is.

A saras lejtőn egyetlen csúszással elértem a domb tövét, ahol párás, már-már fülledt meleg fogadott. Futásnak eredtem.

Lassan kitisztult a völgy mélye. Az autópálya mellett egy kiégett kocsikkal teli, egy plázánál is nagyobb parkoló terpeszkedett. A ködös járműlabirintusban biztosan zsákosok kóborolnak; rikoltásuk betöltötte az éjt.

Meg sem álltam a sűrűjéig. Körbeölelt a köd, pont, amikor látnom kéne. Basszus! Rettegnem kellene ebben a zsákosokkal teli, homályos útvesztőben, de kinek van arra ideje? Szemellenzőt húztam.

Végre kibontakozott előttem egy épület. Kondérokban égő olaj világította meg a felívelő falakat. A zene mögülük dübörgött.

Egy aréna? Egy szorító, ami ellenállt a Villanás perzselő világvégejének! Bentről új dal, a *Welcome to the Jungle* bömbölt, még a szöveget is érthettem: *I wanna watch you bleed...*

Álmodok? Képzelműk? Magamnál vagyok még?

Ekkor olyasmit éreztem, amire megbizseregtek a töviskarmaim.

Ez képtelenség. Örület. Heves fejrázással tiltakoztam. *Összpontosíts, Eves!*

Jármű.

Üzemanyag.

Útbaigazítás.

Páratlan hely egy településnek, ráadásul a kószáló zsákosoknak hála ingyen védvonallal. Eszembe juttatta az Arkánium-erődöt övező aknamezőt. Jack zseniális ötletét.

Szemellenző!

Vajon ki lakhat itt?

Lassítottam. A francba, hiába dacoltam az érzékeimmel! Valahol a közelben... növények bimbóztak. Nem is kevés.

Hogyan? Hiába lenne termőföld, ha egyszer nincs napfény!

Körbekerestem az arénát, hátha meglelem a növényeket. Ehhez a láthatatlan kerthez képest Aric burjánzó melegháza smafu!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A közelségük makacsul hajtott, felizgatta a vörös boszorkányt, ezt a komisz, gyilkos éneket. Hátracsaptam a poncsóm kapucniját, mikor kitört a nyakamból a testindám. A kacs szétvált mögöttem, végül szétterült, akár egy glória.

Vagy egy kobra csuklyája.

Rikoltás a hátam mögött – a zsákosok szagot fogtak, a nyomomba eredtek. Az egyik a sarkamban volt. A dübörgő zeneszóban kiegyenesíttem és megdermesztettem egy kacsot – és átszúrtam vele a teremtmény fejét.

...feel my, my, my serpentine. I wanna hear you scream...

A következő is megindult; ismét lecsaptam. Émelyítő nyálka lepte az indát. Inkább levedlettem, és újat növesztettem.

Az aréna íve mögül élesebb izzás szűrődött ki; követtem, és katonai teherautók sora várt. Tökéletes! Már csak az egyik slusszkulcsa kéne, és annyi üzemanyag, amennyit elbír. Más szóval indavégre kell kapnom a hely fejesét – hogy a torkának szegezzem a mérgező karmaim.

Beszédhangok. Lebuktam a kocsik közé, elosontam az egyik mellett, és megpillantottam két félmeztelen fickót, akik egy bejáratot őriztek. Kezükben gépkarabély, és láthatóan ügyet sem vetettek a ködben bóklászó zsákosokra.

Ilyen kimerülten ostobaság lenne a nyílt támadás, bezzeg a „megadás”...

A nők egyetlen aduja a Villanás után – senki nem akart lepuffantani, ha nem muszáj.

A gond az, hogy csak egy kezét tudnék felemelni, azaz talán azt hiszik, tüzelésre készen nyúlok a fegyveremért. Egy golyóba nem halnék bele, de a lövésre minden őr és zsákos felkapná a fejét.